

Arrest

nr. 214 039 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2017 neemt de consul van de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag, die door verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 was ingediend.

Op 23 mei 2017 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) om humanitaire redenen.

Op 30 oktober 2017 wordt uitstel verleend en wordt verzoeker gevraagd om een recent medisch attest voor te leggen conform de bijlage bij de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat hij vrij is van besmettelijke ziekten, alsook een bewijs van voldoende huisvesting, een samenstelling van het gezin en loonfiches van de laatste drie maanden.

Op 19 juni 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Commentaar: Aangezien betrokkene zich wenst te vestigen bij zijn meerderjarige zoon, S., J. (...), houder van de Belgische nationaliteit, kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 of 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op het grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeled of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en hij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of (financieel) voor hem kunnen opkomen. Allereerst dient er op gewezen te worden dat betrokkene geen bewijzen aanbrengt van de gezondheidsproblemen waarmee hij te kampen zou hebben welke wel vermeld werden in het verzoekschrift van zijn advocaten, meester A. (...) dd. 08.03.2017 en meester M. (...) dd. 06.03.2017. Meester (...) maakt melding dat betrokkene zou lijden aan een zware vorm van diabetes, maar dit is niet aangetoond door bewijzen onder de vorm van medische rapporten. Verder wordt er ook geen bewijs geleverd dat de nodige zorgen niet in het land van herkomst of in de naburige landen voorzien kunnen worden. Daarnaast heeft betrokkene zijn zoon, S., J. (...), een huurovereenkomst voor een appartement gelegen op de (...) getekend. Dit pand is geschikt voor bewoning door 4 personen. Gezien de zoon van betrokkene samen met zijn echtgenote en twee kinderen, waaronder één gehandicapt, kind, dit pand reeds betreft, is de huisvesting onvoldoende geschikt voor één bijkomende, inwonende persoon. Verder heeft betrokkene ook nog één zoon en dochter in Nederland, beiden houder van de Nederlandse nationaliteit, die ook zorg kunnen dragen voor hun bejaarde vader. In het visumdossier zit trouwens een verzoek tot zelf zorg arrangement door het AZC Zuidlaren, Nederland, dd. 15.04.2003. Tenslotte heeft betrokkene eind 2016 een aanvraag voor een visum C Kort Verblijf gedaan bij de Duitse ambassade te Kaboel voor een familiebezoek in de periode 15.01.2017 tot en met 14.03.2017, welke op 28.12.2016 geweigerd werd met als reden dat er niet kon vastgesteld worden dat betrokkene het grondgebied van de EU-lidstaat zou verlaten voor het verstrijken van het visum. Dit bewijst dat betrokkene via andere EU-lidstaten naar Europa wenst te komen. Eveneens toont dit aan dat zijn hoofdbelangen niet noodzakelijk in België liggen. Verder toont betrokkene niet aan dat zijn meerderjarige zoon, S., J. (...), houder van de Belgische nationaliteit, zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt. Niet weerhoudt de zoon van betrokkene immers om verder geld aan zijn vader te bezorgen via Western Union, zoals hij nu reeds doet. Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende werpt een exceptie van ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op:

"Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij een verzoekschrift indiende, strekkende "tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van visumaanvraag".

Zoals blijkt uit de hoofdding van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij, betreft de beslissing waarvan verzoekende partij de schorsing vordert, een weigeringsbeslissing tot afgifte van een visum type D.

Indien deze beslissing zou worden geschorst (quod non), dan nog zou dit niet betekenen dat verzoekende partij gerechtigd zou zijn naar België te komen, nu de schorsing van een weigeringsbeslissing geenszins de toekenning van een recht op binnenkomst en verblijf impliceert. Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk."

2.2. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 vw. van de vreemdelingenwet

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft een beslissing genomen zonder alle aanwezige stukken in het dossier op een zorgvuldige en redelijke wijze te beoordelen.

Dit middel is gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, doordat de bestreden beslissing zou zijn genomen zonder rekening te houden met alle stukken in het administratief dossier.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij zet zelfs niet uiteen met welke elementen dan wel geen of niet genoeg rekening zou zijn gehouden.

Eenzijds heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besloten dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op gezinshereniging op basis van artikel 40 of 40ter van de Vreemdelingenwet gezien hij zich wil vestigen bij de meerderjarige Belgische zoon.

Het louter bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent ook niet dat de toepassing van artikel 8 EVRM absoluut moet worden toegepast.

Anderzijds heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van de elementen die hem werden voorgelegd, ook terecht besloten dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type B).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Verzoeker werpt op dat artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) werd geschonden, dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en de verwerende partij een beslissing heeft genomen zonder alle aanwezige stukken in het dossier op een zorgvuldige en redelijke wijze te gaan beoordelen.

Verzoeker licht in het eerste middel op geen enkele concrete wijze toe in welke zin de verwerende partij een beslissing heeft genomen zonder alle aanwezige stukken in het dossier op een zorgvuldige en redelijke wijze te gaan beoordelen.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 9 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is niet ontvankelijk.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster verwijst naar artikel 40 of 40 ter van de Vw en ze stelt dat verzoeker niet valt onder de toepassing van dit artikelen. Verweerster stelt eveneens dat verzoeker niet zich op artikel 8 EVRM kan beroepen.

Verzoeker meent dat hij nooit gesteld heeft dat hij een aanvraag tot gezinshereniging wou indienen op basis van deze artikelen.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van de humanitaire redenen.

Verzoeker begrijpt niet de stelling van verweerster waarin gezegd werd dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn.

Verzoeker heeft niemand in het land van herkomst en hij is doodziek. Alle kinderen van verzoeker wonen in de Europese landen.

Het feit dat verzoekers zoon vanuit België regelmatig geld stuurt naar verzoeker is een bewijs dat hij niemand in het land van herkomst heeft op wie hij mag en kan rekenen.

Het argument van verweerster dat verzoeker niet bewezen heeft dat hij financieel ten laste is van verzoeker snijdt geen hout. Verzoekers zoon stuurt op regelmatige basis geld naar zijn vader. Men stuurt niet zomaar voor plezier geld naar zijn ouders.

Verweerster stelt dat er geen gelegaliseerde attest voorlegt waaruit kan blijken dat hij geen familieleden in het land van herkomst heeft op wie hij mag rekenen.

Verweerster stelt langs ene kant dat verzoeker geen bewijzen voorgelegd heeft over zijn medische toestand en tegelijkertijd verwijst ze naar een document van AZC zuidlaren van Nederland.

Verweerster weet goed dat verzoeker ziek is maar gaat geforceerd op zoek naar de nietszeggende argumenten.

Verzoeker meent dat hij geen aanvraag ingediend heeft op basis van het richtlijn 2004/38/EG om dergelijke bewijzen voor te leggen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van de humanitaire redenen. Verzoeker heeft meerdere bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij ziek en zorgbehoevend is.

Verweerster stelt langs ene kant dat verzoeker geen attesten voorgelegd heeft om te bewijzen dat hij geen familieleden in Afghanistan heeft. Langs andere kans stelt ze dat verzoekers andere kinderen in Europa kunnen voor hem zorgen.

Verweerster stelt dat verzoeker geen bewijzen voorgelegd heeft waaruit kan blijken dat deze zorgen in het land van herkomst of in de buurlanden kan gegeven worden.

Verzoeker meent nogmaals dat een aanvraag ingediend heeft op basis van humanitaire redenen.

Verweerster heeft deze aanvraag op een wijze behandeld en gemotiveerd alsof het over een aanvraag op basis van artikel 40 of 40 ter ging.

Verzoeker meent dat aanvraag tot humanitair visum geen decoratief begrip moet zijn. Als men in dergelijke gevallen geen humanitair visum wil geven dan wanneer wel?

Verweerster stelt dat de huisvesting niet voldoende aangetoond is. Verzoeker meent dat haar kleindochter verloofd is en ze gaat binnenkort trouwen en verhuizen. Verzoeker weet dat uw Raad met dit element geen rekening mag houden maar ter informatie wenst hij dit element toch vermelden.

Verzoeker meent dat de vereisten van verweerster in strijd is met de humanitair karakter van een humanitair visum.

Verzoeker heeft zijn broer en andere familieleden in België. De broer van verzoeker en diens zoon werken als vaste tolken bij de DVZ en het CGVS.

Ze zijn eveneens bereid om deze broer in huis te nemen. Deze broer heeft meerdere mails naar de DVZ gestuurd om dit dossier op te volgen.

Verweerster stelt dat verzoeker niet bewijzen heeft dat zijn zoon J. (...) de enige zoon is die hem financieel kan bijstaan.

Verzoeker meent dat de aanwezigheid van andere kinderen in de Europese landen ten onrechte ten hem gebuikt wordt.

In plaats van deze aanwezigheid in voordeel van verzoeker te gebruiken, gebruikt verweerster dit element tegen verzoeker.

Verweerster verwijst naar de eerdere visumaanvraag van verzoeker via de Duitse ambassade en ze stelt dat de hoofdbelangen van verzoeker zich niet in België bevindt.

Verzoeker meent dat het feit dat hij 2 of 3 jaar geleden deze aanvraag ingediend heeft mag niet afgeleid worden dat zijn hoofdbelangen op heden niet meer zich in België bevinden.

Verweerster moet kijken waar de hoofbelangen van verzoeker op heden liggen en niet zomaar verwijzen naar een aanvraag van 3 jaar geleden.

Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Verweerder heeft nagelaten om met dit elementen rekening te houden. Hieruit blijkt dat verweerder de documenten niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De materiële motiveringsplicht,

- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging enerzijds terecht heeft besloten dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op gezinshereniging op basis van artikel 40 of 40ter van de Vreemdelingenwet gezien hij zich wil vestigen bij de meerderjarige Belgische zoon.

Het louter bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent ook niet dat de toepassing van artikel 8 EVRM absoluut moet worden toegepast.

Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geenszins kwalijk worden genomen deze piste gezinshereniging te hebben onderzocht gezien de verzoekende partij heeft aangehaald zijn zoon te willen vervoegen.

Anderzijds heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van de elementen die hem werden voorgelegd, ook terecht besloten dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de in casu bestreden beslissing, kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft de stukken die door verzoekende partij werden aangebracht, zorgvuldig onderzocht en is tot een gedegen conclusie gekomen:

- Betrokkene bewijst niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en hij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of (financieel) voor hem kunnen opkomen.

- betrokkene brengt geen bewijzen aan van de gezondheidsproblemen waarmee hij te kampen zou hebben welke wel vermeld werden in het verzoekschrift van zijn advocaten, meester A. (...) dd. 08.03.2017 en meester M. (...) dd. 06.03.2017. Meester (...) maakt melding dat betrokkene zou lijden aan een zware vorm van diabetes, maar dit is niet aangetoond door bewijzen onder de vorm van medische rapporten.

- Verder wordt er ook geen bewijs geleverd dat de nodige zorgen niet in het land van herkomst of in de naburige landen voorzien kunnen worden.

- Daarnaast heeft betrokkene zijn zoon, S. J. (...), een huurovereenkomst voor een appartement gelegen op de (...) getekend. Dit pand is geschikt voor bewoning door 4 personen. Gezien de zoon van betrokkene samen met zijn echtgenote en twee kinderen, waaronder één gehandicapt, kind, dit pand reeds betreft, is de huisvesting onvoldoende geschikt voor één bijkomende, inwonende persoon.

- Verder heeft betrokkene ook nog één zoon en dochter in Nederland, beiden houder van de Nederlandse nationaliteit, die ook zorg kunnen dragen voor hun bejaarde vader. In het visumdossier zit trouwens een verzoek tot zelf zorg arrangement door het AZC Zuidlaren, Nederland, dd. 15.04.2003.

- Tenslotte heeft betrokkene eind 2016 een aanvraag voor een visum C Kort Verblijf gedaan bij de Duitse ambassade te Kaboel voor een familiebezoek in de periode 15.01.2017 tot en met 14.03.2017, welke op 28.12.2016 geweigerd werd met als reden dat er niet kon vastgesteld worden dat betrokkene

het grondgebied van de EU-lidstaat zou verlaten voor het verstrijken van het visum. Dit bewijst dat betrokkene via andere EU-lidstaten naar Europa wenst te komen. Eveneens toont dit aan dat zijn hoofdbelangen niet noodzakelijk in België liggen.

- Verder toont betrokkene niet aan dat zijn meerderjarige zoon, S. J. (...), houder van de Belgische nationaliteit, zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt. Niets weerhoudt de zoon van betrokkene immers om verder geld aan zijn vader te bezorgen via Western Union, zoals hij nu reeds doet. Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.

Verzoekende partij meent dat het feit dat de zoon van verzoekende partij regelmatig geld opstuurt, een bewijs vormt van het feit dat verzoekende partij niemand meer heeft in het land van herkomst op wie hij kan en mag rekenen. Het loutere feit dat er gelden worden gestort, betekent evenwel niet dat hieruit dan maar moet worden afgeleid dat verzoekende partij financieel afhankelijk is van deze gelden. Er wordt geen bewijs van onvermogenheid aangebracht. De bewering als zou niemand zomaar voor plezier geld naar diens ouders zou sturen, raakt kant noch wal: er wordt niet aangetoond dat verzoekende partij op deze gelden is aangewezen.

Ook kan er uit deze storting van gelden niet worden afgeleid dat verzoekende partij in het land van herkomst alleen zou verblijven, zonder dat er personen zijn die hem ondersteunen.

Er liggen geen bewijzen voor van het feit dat verzoekende partij in het land van herkomst verblijft zonder er niemand te kennen op wie hij kan en mag rekenen: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat er geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorliggen die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of (financieel) voor hem kunnen opkomen.

Verweerder merkt nog op dat het feit dat er kinderen in België en Nederland verblijven, ook geenszins maakt dat er hieruit kan worden afgeleid dat er voor het overige geen enkele persoon meer in het land van herkomst aanwezig zou zijn die verzoekende partij kan ondersteunen.

Terwijl nopens de gelden die worden gestort, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook redelijkerwijs heeft aangehaald dat niets de zoon van verzoekende partij weerhoudt om verder geld aan zijn vader te bezorgen via Western Union, zoals hij nu reeds doet.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat hij wel degelijk ziek is. Terwijl bij nazicht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht heeft moeten vaststellen dat er geen enkel bewijs werd aangebracht van de ingeroepen gezondheidsproblemen. Er werden geen medische rapporten overgemaakt.

Verzoekende partij meent dat wel bewijs werd voorgelegd, namelijk een document van AZC Zuidlaren van Nederland. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft voormeld document inderdaad in rekening gebracht teneinde aan te geven dat de zoon en dochter in Nederland, beiden houder van de Nederlandse nationaliteit, ook zorg kunnen dragen voor hun bejaarde vader. Het document van het AZC Zuidlaren, Nederland, dd. 15.04.2003, gaf aan dat de dochter zorg zou gaan dragen voor haar vader.

Terwijl het document van AZC Zuidlaren geen enkele aanwijzing bevat nopens enige ziekte die de verzoekende partij zou hebben. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat uit het dossier niet blijkt dat de voorgehouden vorm van diabetes niet wordt aangetoond door bewijzen onder de vorm van medische rapporten.

Verder wordt er ook geen bewijs geleverd dat de nodige zorgen niet in het land van herkomst of in de naburige landen voorzien kunnen worden, en dit enkel en alleen in België mogelijk zou zijn.

In het kader van bewijs van huisvesting werd een huurovereenkomst voorgelegd. De huurovereenkomst heeft betrekking op een appartement gelegen op de (...). Dit pand is geschikt voor bewoning door 4 personen. Gezien de zoon van verzoekende partij samen met zijn echtgenote en twee kinderen, waaronder één gehandicapt kind, dit pand reeds betreft, is de huisvesting onvoldoende geschikt voor één bijkomende, inwonende persoon.

Thans in het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat een van de twee kinderen verloofd is, binnenkort gaat trouwen en dan ook verhuizen. Terwijl ook de broer van verzoekende partij bereid zou zijn om verzoekende partij in huis te nemen. Deze elementen werden geenszins eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis gebracht zodat hiermee ook geen rekening kon worden gehouden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Tenslotte heeft verzoekende partij eind 2016 een aanvraag voor een visum C Kort Verblijf gedaan bij de Duitse ambassade te Kaboel voor een familiebezoek in de periode 15.01.2017 tot en met 14.03.2017, welke op 28.12.2016 geweigerd werd met als reden dat er niet kon vastgesteld worden dat betrokkene het grondgebied van de EU-lidstaat zou verlaten voor het verstrijken van het visum. Dit bewijst dat verzoekende partij via andere EU-lidstaten naar Europa wenst te komen. Eveneens toont dit aan dat zijn hoofdbelangen niet noodzakelijk in België liggen.

Verzoekende partij meent dat gezien dit over een visum van '2 of 3 jaar geleden' gaat, hieraan geen gevolgen meer kunnen worden gekoppeld. Verweerder dient evenwel op te merken dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging uiteraard is toegestaan om met alle elementen van het dossier rekening te houden. Terwijl het overigens een gepland familiebezoek in 2017 betrof, en er aldus zelfs geen '2 of 3 jaar' is verstreken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type B). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

3.2.3.2. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde verwijst naar artikel 40 of artikel 40ter van de vreemdelingenwet en vervolgens vaststelt dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van deze artikelen en hij zich niet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) kan beroepen. Verzoeker werpt op dat hij nooit gesteld heeft dat hij

een aanvraag tot gezinshereniging wou indienen op basis van deze artikelen. Verzoeker voert verder aan dat hij de vaststelling van de gemachtigde dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn niet begrijpt. In dat verband wijst verzoeker er vooreerst op dat hij niemand in zijn land van herkomst heeft, al zijn kinderen in Europese landen wonen en hij thans doodziek is. Verzoeker werpt verder op dat het gegeven dat zijn zoon vanuit België regelmatig geld stuurt naar hem een bewijs is dat hij niemand in zijn land van herkomst heeft op wie hij mag en kan rekenen. Verzoeker werpt op dat het argument dat hij niet bewezen zou hebben dat hij financieel ten laste is geen hout snijdt. Zijn zoon stuurt hem op regelmatige basis geld en men stuurt niet zomaar voor zijn plezier geld naar zijn ouders. Verzoeker werpt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat enerzijds wordt vastgesteld dat hij geen bewijzen over zijn medische toestand heeft voorgelegd, maar anderzijds wel wordt verwezen naar een document van AZC Zuidlaren van Nederland. Verzoeker laat gelden dat de verwerende partij heel goed weet dat hij ziek is, maar dat zij geforceerd op zoek gaat naar nietszeggende argumenten. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde motiveert dat hij enerzijds geen attesten heeft voorgelegd om te bewijzen dat hij geen familieleden in Afghanistan heeft en langs de andere kant stelt dat de andere kinderen van verzoeker in Europa voor hem kunnen zorgen. Verder stelt de verwerende partij nog dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze zorgen in het land van herkomst of in de buurlanden gegeven kunnen worden. Verzoeker stipt aan dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van humanitaire redenen en dat de verwerende partij de aanvraag heeft behandeld op een wijze en gemotiveerd heeft alsof het over een aanvraag op basis van artikel 40 of artikel 40~~ter~~ ging. Verzoeker stelt zich de vraag als in dergelijke gevallen men geen humanitair visum wil geven wanneer dan wel. Verzoeker werpt op dat zijn kleindochter verloofd is en zij binnenkort zal trouwen en verhuizen. Verzoeker werpt op dat zijn broer en andere familieleden in België verblijven. Verzoeker stipt aan dat zijn broer en diens zoon als vaste tolken werken bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker laat gelden dat ook zij bereid zijn om hem in huis te nemen. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde vaststelt dat hij niet bewezen heeft dat zijn zoon J. de enige zoon is die hem financieel kan bijstaan. Verzoeker voert aan dat de aanwezigheid van andere kinderen in Europese landen ten onrechte tegen hem wordt gebruikt. Verzoeker werpt op dat uit het gegeven dat hij 2 of 3 jaar geleden een aanvraag heeft ingediend bij de Duitse ambassade, niet mag worden afgeleid dat zijn hoofdbelangen op heden zich niet meer in België bevinden. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij moet kijken naar waar de hoofdbelangen van verzoeker thans liggen en niet zomaar kan verwijzen naar een aanvraag van 3 jaar geleden. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

3.2.3.3. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde verwijst naar artikel 40 of artikel 40~~ter~~ van de vreemdelingenwet en vervolgens vaststelt dat verzoeker niet valt onder de toepassing van deze artikelen en hij zich niet op artikel 8 van het EVRM kan beroepen. Verzoeker werpt op dat hij nooit gesteld heeft dat hij een aanvraag tot gezinshereniging wou indienen op basis van deze artikelen. Daargelaten de vraag of deze motieven van de bestreden beslissing overtollig zijn, toont verzoeker alvast niet aan dat ze feitelijk onjuist zijn, zodat dit betoog van verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt.

Verzoeker werpt op dat hij de vaststelling van de gemachtigde dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn niet begrijpt. In dat verband wijst verzoeker er vooreerst op dat hij niemand in zijn land van herkomst heeft, al zijn kinderen in Europese landen wonen en hij thans doodziek is.

Door er thans louter op te wijzen dat hij doodziek is, toont verzoeker niet aan de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft uiteengezet dat hij *“geen bewijzen aanbrengt van de gezondheidsproblemen waarmee hij te kampen zou hebben welke wel vermeld werden in het verzoekschrift van zijn advocaten, meester A. (...) dd. 08.03.2017 en meester M. (...) dd. 06.03.2017. Meester (...) maakt melding dat betrokkene zou lijden aan een zware vorm van diabetes, maar dit is niet aangetoond door bewijzen onder de vorm van medische rapporten.”* Verzoeker voert thans aan dat hij niemand meer heeft in zijn land van herkomst en al zijn kinderen in Europa wonen, met deze uiteenzetting maakt verzoeker evenwel nog niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd vastgesteld dat hij *“niet (bewijst) dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en hij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of (financieel) voor hem kunnen opkomen.”*

Verzoeker werpt verder op dat het gegeven dat zijn zoon vanuit België regelmatig geld stuurt naar hem een bewijs is dat hij niemand in zijn land van herkomst heeft op wie hij mag en kan rekenen. Zijn zoon stuurt hem op regelmatige basis geld zodat dit volgens verzoeker aantoont dat hij financieel afhankelijk is van hem. Verzoeker betwist echter niet dat hij *“geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor(legt) die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of (financieel) voor hem kunnen opkomen.”* Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze vaststelt dat hij *“niet (bewijst) dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon”*. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij opwerpt in de nota met opmerkingen dat het feit dat er gelden worden gestort niet *ipso facto* betekent dat men afhankelijk is van deze gelden.

Verzoeker werpt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat enerzijds wordt vastgesteld dat hij geen bewijzen over zijn medische toestand heeft voorgelegd, maar anderzijds wel wordt verwezen naar een document van AZC Zuidlaren van Nederland. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden bevat *“een verzoek tot zelf zorg arrangement door het AZC Zuidlaren, Nederland, dd. 15.04.2003”* geen informatie met betrekking tot de ziektes waaraan hij zou lijden. Verder legde verzoeker in het kader van zijn aanvraag geen medische documenten voor waaruit zou kunnen blijken aan welke ziektes hij actueel lijdt. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat hij *“geen bewijzen aanbrengt van de gezondheidsproblemen waarmee hij te kampen zou hebben welke wel vermeld werden in het verzoekschrift van zijn advocaten, meester A. SAKHI MIR-BAZ dd. 08.03.2017 en meester M. (...) DEPOVERE dd. 06.03.2017. Meester DEPOVERE maakt melding dat betrokkene zou lijden aan een zware vorm van diabetes, maar dit is niet aangetoond door bewijzen onder de vorm van medische rapporten.”*

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing enerzijds vermeldt dat hij geen attesten heeft voorgelegd om te bewijzen dat hij geen familieleden in Afghanistan heeft en anderzijds vermeldt dat de andere kinderen van verzoeker in Europa voor hem kunnen zorgen. Ook wordt vermeld dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze zorgen niet in het land van herkomst of in de buurlanden gegeven kunnen worden. Verzoeker benadrukt dat hij een humanitair visum heeft aangevraagd die niet behandeld moet worden als een aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Verzoeker toont niet aan dat het feitelijk onjuist zou zijn dat hij zulke attesten en bewijzen niet heeft voorgelegd en dat hij nog kinderen heeft elders in Europa die ook voor hem zouden kunnen zorgen. Verzoeker toont evenmin aan dat deze vaststellingen kennelijk onredelijk zouden zijn.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker het gegeven dat zijn kleindochter verloofd is, binnenkort gaat trouwen en verhuizen niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze informatie wordt pas voor het eerst vermeld in huidig verzoekschrift. In zoverre het de bedoeling lijkt te zijn van verzoeker om de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken, wordt erop gewezen dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De in het verzoekschrift vermelde en ongestaafe informatie kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn broer en andere familieleden in België verblijven en bereid zijn om hem in huis op te nemen, wordt opgemerkt dat het de gemachtigde niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag gewag heeft gemaakt van het gegeven

dat zijn broer en diens zoon ook bereid zijn om hem in huis te nemen, terwijl per schrijven van 30 oktober 2017 aan verzoeker expliciet een bewijs van voldoende huisvesting werd gevraagd.

In de bestreden beslissing wordt inzake de visumaanvraag bij de Duitse ambassade als volgt gemotiveerd:

“Verder heeft betrokkene ook nog één zoon en dochter in Nederland, beiden houder van de Nederlandse nationaliteit, die ook zorg kunnen dragen voor hun bejaarde vader. In het visumdossier zit trouwens een verzoek tot zelf zorg arrangement door het AZC Zuidlaren, Nederland, dd. 15.04.2003. Tenslotte heeft betrokkene eind 2016 een aanvraag voor een visum C Kort Verblijf gedaan bij de Duitse ambassade te Kaboel voor een familiebezoek in de periode 15.01.2017 tot en met 14.03.2017, welke op 28.12.2016 geweigerd werd met als reden dat er niet kon vastgesteld worden dat betrokkene het grondgebied van de EU-lidstaat zou verlaten voor het verstrijken van het visum. Dit bewijst dat betrokkene via andere EU-lidstaten naar Europa wenst te komen. Eveneens toont dit aan dat zijn hoofdbelangen niet noodzakelijk in België liggen.”

Verzoeker betwist niet dat hij *“eind 2016 een aanvraag voor een visum C Kort Verblijf (heeft) gedaan bij de Duitse ambassade te Kaboel voor een familiebezoek in de periode 15.01.2017 tot en met 14.03.2017”* en dat hij aldus *“via andere EU-lidstaten naar Europa wenst te komen”*. Daargelaten de vraag of uit de aanvraag voor een visum C (kort verblijf) van verzoeker bij de Duitse ambassade de conclusie dient te volgen dat de hoofdbelangen van verzoeker niet noodzakelijk in België liggen, wordt erop gewezen dat dit motief in de bestreden beslissing in samenhang dient te worden gelezen met hetgeen ervoor werd uiteengezet, met name dat *“betrokkene ook nog één zoon en dochter in Nederland (heeft), beiden houder van de Nederlandse nationaliteit, die ook zorg kunnen dragen voor hun bejaarde vader. In het visumdossier zit trouwens een verzoek tot zelf zorg arrangement door het AZC Zuidlaren, Nederland, dd. 15.04.2003.”*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET